

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 479/2018-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. septembra 2018 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudcu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Babjakom, Kováčska 40, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co 698/2015-118 z 21. júla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 20. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského

súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 698/2015-118 z 21. júla 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na Okresnom súde Rožňava (ďalej len „okresný súd“) žalobu o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

3. Uznesením č. k. 8 C 467/2013-48 z 8. októbra 2013 (ďalej aj „prvé uznesenie okresného súdu“) okresný súd konanie o sťažovateľom podanom návrhu zastavil s odkazom na § 83 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), podľa ktorého začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie, keďže na tom istom súde je vedené konanie vo veci sp. zn. 4 C 461/2013, ktorého predmetom je rozhodovanie o návrhu [REDACTED] na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

4. Sťažovateľ podal proti prvému uzneseniu okresného súdu odvolanie, v ktorom namietal, že v jeho veci neboli splnené podmienky na zastavenie konania a že v nej rozhodovala sudkyňa [REDACTED], ktorá v inom konaní vyhlásila vo vzťahu k nemu svoju predpojatosť a následne bola vylúčená z prejednávania a rozhodovania danej veci. Krajský súd uznesením č. k. 5 Co 565/2014-80 z 9. októbra 2014 prvé uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že o zastavení konania bolo rozhodnuté skôr ako o prípadnej zaujatosti sudkyne, čím bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

5. Okresný súd následne uznesením č. k. 8 C 467/2013-88 zo 17. marca 2015 (ďalej aj „druhé uznesenie okresného súdu“) opätovne rozhodol tak, že konanie o sťažovateľom podanom návrhu zastavil z dôvodu podľa § 83 OSP. Proti druhému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ho potvrdil.

6. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že v jeho veci neboli splnené zákonné podmienky na zastavenie konania, keďže „*rozsah a teda predmet konania vedeného*

pod sp. zn. 4 C 461/2013 a konania sp. zn. 8 C 467/2013 nie je úplne totožný, resp. predmet týchto konaní sa prekrýva iba čiastočne, nie však úplne“. Na základe uvedeného mal okresný súd „rozhodnúť iba o čiastočnom zastavení konania“, prípadne „rozhodnúť o spojení oboch týchto konaní“. Okresný súd mohol postupovať aj tak, že „neskorší sťažovateľov návrh obsahovo posúdi a vyhodnotí ako procesný návrh v už začatom konaní, keďže jeho duplicitným návrhom nezačalo nové konanie, a nebolo preto na mieste ho zastavovať“.

7. K tomuto sťažovateľ ďalej uvádza, že okresný súd ani krajský súd sa nevysporiadali s jeho podstatnou námietkou, ktorá spočíva v tom, že „v dôsledku žalovanou skôr podaného návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov bolo konzumované jeho žalobné právo na podanie návrhu na začatie konania o vyporiadanie BSM (iudicium duplex) a to bez ohľadu na rozdielny rozsah jeho navrhovaného vyporiadania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a vyporiadať všetky majetkové hodnoty a záväzky, ktoré počas manželstva vznikli.“.

8. Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že zo znenia záhlavia napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd ním rozhodol o jeho odvolaní proti prvému uzneseniu okresného súdu (č. k. 8 C 467/2013-48 z 8. októbra 2013), a nie proti druhému uzneseniu okresného súdu (č. k. 8 C 467/2013-88 zo 17. marca 2015), z čoho vyplýva zmätočnosť napadnutého uznesenia, pretože nie je zrejmé, ktoré z uznesení okresného súdu (či prvé, alebo druhé) krajský súd napadnutým uznesením vlastne potvrdil.

9. Sťažovateľ svoju sťažnosť doplnil podaním označeným ako „Doplnenie sťažnosti z 18.októbra 2016 - doloženie plnomocenstva a upresnenie návrhu na rozhodnutie vo veci samej“, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 28. októbra 2016 a v ktorom spresnil znenie petitu svojej sťažnosti.

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky, právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Krajského súdu v Košiciach, č. k. 5Co/698/2015 - 118 z 21. júla 2016, porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach, č. k. 5Co/698/2015 - 118 z 21. júla 2016 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia...“

11. Sudkyňa ústavného súdu Ľudmila Gajdošíková, ktorej bola sťažnosť sťažovateľa náhodným spôsobom pridelená ako sudkyňi spravodajkyňi, prípisom z 29. mája 2018 oznámila v zmysle § 27 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predsedníčke ústavného súdu, že v tejto veci existujú skutočnosti, ktoré podľa jej názoru môžu vyvolávať objektívne zdanie o jej predpojatosti.

12. Ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 211/2018 z 25. júna 2018 rozhodol, že sudkyňa ústavného súdu Ľudmila Gajdošíková je vylúčená z výkonu sudcovskej funkcie v konaní v tejto veci.

13. Podľa čl. III bodu 1 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019 neprítomného alebo vylúčeného predsedu štvrtého senátu zastupuje predseda tretieho senátu. Sudkyňu Ľudmilu Gajdošíkovú, ktorá bola vylúčená z výkonu sudcovskej funkcie v konaní v tejto veci, ako predsedníčku štvrtého senátu ústavného súdu zastupuje predseda tretieho senátu ústavného súdu, teda sudca Rudolf Tkáčik.

II.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

16. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

19. Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02, IV. ÚS 195/07).

20. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

21. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08).

22. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

23. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

24. V tejto súvislosti ústavný súd ďalej pripomína svoju judikatúru (napr. IV. ÚS 176/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 296/2010), v ktorej vyslovil, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového i druhostupňového), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Rovnako EŠLP judikoval, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999, bod 26; rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, bod 29). Judikatúra EŠLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická

odpoveď práve na tento argument (rozsudok vo veci Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997, bod 43; rozsudok vo veci Higgins a ďalší proti Francúzsku z 19. 2. 1998, bod 43). Z práva na súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (napr. I. ÚS 254/07, II. ÚS 410/06, III. ÚS 572/2017).

25. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že krajský súd nedal v napadnutom uznesení odpoveď na jeho podstatnú námietku týkajúcu sa nesplnenia zákonných podmienok na zastavenie konania, keďže „*rozsah a teda predmet konania vedeného pod sp. zn. 4 C 461/2013 (rozhodovanie o návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov podanom [REDAKOVANÉ], pozn.) a konania sp. zn. 8 C 467/2013 (rozhodovanie o návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov podanom sťažovateľom, pozn.) nie je úplne totožný*“. Sťažovateľ taktiež pred ústavným súdom namieta zmätočnosť napadnutého uznesenia, pretože z neho nie je zrejmé, ktoré z uznesení okresného súdu krajský súd napadnutým uznesením potvrdil.

26. So zreteľom na uvedené námietky sťažovateľa ústavný súd napadnuté uznesenie preskúmal, pričom pri jeho hodnotení vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

27. Okresný súd vo svojom druhom uznesení poukázal na prekážku začatého konania vyplývajúcu z § 83 OSP, ktorá bráni tomu, aby na súde prebiehalo iné konanie v tej istej veci. Okresný súd k tomuto v relevantnej časti odôvodnenia svojho druhého uznesenia uviedol: „*Na tunajšom súde už prebieha konanie o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ], ktorá skutočnosť bráni tomu, aby o tej istej veci, medzi tými istými účastníkmi konania prebiehalo na súde iné konanie. Súd preto konanie vo veci zastavil*

v zmysle § 104 ods. 1 O.s.p., nakoľko nie sú splnené procesné podmienky konania a prekážka skôr začatého konania predstavuje neodstrániteľnú podmienku konania.“

28. Krajský súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol: „14. Odvolací súd bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnuté uznesenie a zistil, že ho treba potvrdiť ako vecne správne z jeho výstižných dôvodov.

15. Odvolacie dôvody č.l. 103 až 107 spisu len kopírujú predchádzajúce odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ale je treba prisvedčiť súdu prvej inštancie, že odstránil všetky nedostatky predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia sp. zn. 5Co/565/2014 z 9. 10. 2014 odvolacieho súdu a preto už s týmito odvolacími námietkami proti uzneseniu č.k. 8C/467/2013-88 z 17. 3. 2015 súdu prvej inštancie sa nemusel zaoberať.

16. Nemožno prinútiť súd prvej inštancie, aby spájal konania tak, ako navrhuje tá či oná strana sporu (a ani rozhodol najprv o čiastočnom späťvzati návrhu, keďže predmet konaní nie je totožný).“

29. Ústavný súd s poukazom na citované právne závery všeobecných súdov konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením druhého uznesenia okresného súdu možno aj napriek stručnosti v nich uvedených dôvodov považovať v okolnostiach tejto veci za ústavne akceptovateľné.

30. Ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti správne argumentuje, že v prípade návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov ide o tzv. *iudicium duplex*, teda konanie, v ktorom majú jeho účastníci zároveň postavenie navrhovateľa i odporcu. Podaním návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov [REDAKOVANÉ] sa teda uplatnilo aj právo sťažovateľa na vyporiadanie tohto bezpodielového spoluvlastníctva manželov súdom. Z postavenia účastníkov, ktorí sú jeden aj druhý zároveň navrhovateľom a odporcom, zároveň vyplýva aj to, že jeden bez druhého nemôže sám disponovať návrhom (k tomuto bližšie I. ÚS 59/00, porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2 Cdo 52/2008 z 29. apríla 2009). Podaním návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vzniká druhému účastníkovi v prípade podania (ďalšieho) návrhu

na vyporiadanie tohto bezpodielového spoluvlastníctva manželov prekážka *litispendencie* (tamtiež). Na tomto mieste je ďalej vhodné doplniť, že zastavením konania o návrhu sťažovateľa na vyporiadanie bezpodielového vlastníctva manželov sa jeho postavenie v skôr začatom konaní o vyporiadanie toho istého bezpodielového spoluvlastníctva manželov nemení (nezhoršuje). Sťažovateľ má možnosť robiť návrhy týkajúce sa rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva manželov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 461/2013 (rozhodovanie o návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov podanom [REDACTED]).

31. Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že námietka sťažovateľa spočívajúca v tom, že v jeho právnej veci neboli splnené zákonné podmienky na zastavenie konania, pretože návrhy na vyporiadanie toho istého bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa „neprekrývali“, nemôže mať na právny záver okresného súdu a krajského súdu o nevyhnutnosti zastaviť sťažovateľom iniciované konanie žiadny vplyv, a preto ju nemožno považovať za výhradu, ktorá by mala význam pre rozhodnutie (I. ÚS 254/07, II. ÚS 410/06, III. ÚS 572/2017).

32. K tomuto ústavný súd ďalej poukazuje na svoju judikatúru (napr. III. ÚS 228/06, III. ÚS 99/08, I. ÚS 53/2010, I. ÚS 216/2010), v zmysle ktorej v prípade, ak je namietané rozhodnutie všeobecného súdu správne (z hľadiska jeho výroku), potom vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe (a pri inak správnom rozhodnutí) nemusí disponovať potrebnou ústavnoprávnou intenzitou smerujúcou k porušeniu označených práv.

33. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje, že vlastnícke právo sťažovateľa k veciam, ktoré sú predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov, je s ohľadom na už citované právne závery chránené (už) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 461/2013 (rozhodovanie o návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov podanom [REDACTED]). V okolnostiach tejto veci preto nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa vlastníť majetok vo vzťahu k veciam, ktoré sú predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov, napadnutým uznesením [porovnaj sp. zn. I. ÚS 59/00, kde ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa

vlastniť majetok v situácii, keď bolo konanie o sťažovateľom podanom (druhom) návrhu na vyporiadanie bezpodielového vlastníctva manželov zastavené z dôvodu *litispendencie* a následne bolo zastavené aj konanie o pôvodnom návrhu jeho bývalej manželky z dôvodu, že táto vzala svoj návrh späť].

34. Sťažovateľ ďalej namieta, že krajský súd v napadnutom uznesení rozhodol o jeho odvolaní proti prvému uzneseniu okresného súdu, a nie proti druhému uzneseniu okresného súdu, čo spôsobuje zmätočnosť napadnutého uznesenia, pretože nie je zrejmé, ktoré z uznesení krajský súd napadnutým uznesením vlastne potvrdil.

35. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia zistil, že v jeho záhlaví sa skutočne vyskytuje chyba v písaní, keď namiesto druhého uznesenia okresného súdu (č. k. 8 C 467/2013-88 zo 17. marca 2015) je v ňom označené prvé uznesenie okresného súdu (č. k. 8 C 467/2013-48 z 8. októbra 2013), pričom pozornosti ústavného súdu neuniklo ani to, že v naratívnej časti napadnutého uznesenia krajský súd zrekapituloval odvolacie dôvody uvedené sťažovateľom v jeho odvolaní proti prvému uzneseniu okresného súdu (nesplnenie podmienok na zastavenie konania a zaujatosť sudkyne), zatiaľ čo sťažovateľ v odvolaní proti druhému uzneseniu okresného súdu namietal už len nesplnenie podmienok na zastavenie konania. Napriek týmto zisteniam a zrejmým nesprávnostiam je podľa názoru ústavného súdu ale možné z už citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia bez pochyb vyčítať, že krajský súd rozhodoval o druhom uznesení okresného súdu, ktoré aj napriek označenej zjavnej chybe v písaní potvrdil.

36. Ako už ústavný súd uviedol, k iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu. Už opísané pochybenie krajského súdu (zjavnú chybu v písaní) nemožno s ohľadom na jeho právny záver vyjadrený v samotnom odôvodnení napadnutého uznesenia považovať za také pochybenie, ktorého intenzita by mohla v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa.

37. Ústavný súd v tejto súvislosti musí nad rámec skonštatovať, že uvedená chyba z dôvodu podobných čísiel konaní (ale iných dátumov rozhodnutí) v rozhodnutiach č. k. 8 C 467/2013-48 z 8. októbra 2013 a č. k. 8 C 467/2013-88 zo 17. marca 2015 vedených v tom istom senáte prvostupňového súdu mohla síce spôsobiť uvedenú zmätočnosť, avšak v konaní pred súdom (a už vôbec nie v konaní odvolacieho súdu) by sa takáto zmätočnosť nemala vyskytnúť, keďže môže vyvolať (a aj vyvolala) u účastníkov pocit o nedostatočnom, prípadne povrchnom poskytnutí spravodlivosti zo strany súdu.

38. Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

39. Keďže sťažnosť sťažovateľa bola ako celok pri jej predbežnom prerokovaní odmietnutá, ústavný súd sa jeho ďalšími požiadavkami nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v danom prípade nemohlo dôjsť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2018